

tahoval rodidla. V úvahách o tomto skutku vyslovují rozhodovací důvody, že nelze míti bezpečně za to, že obžalovanému šlo o ukojení jeho chtíčů, vezme-li se v úvahu, že obžalovaný byl v době skutku jen něco málo starší čtrnácti let, že není nehodnověrným jeho tvrzení, že děvčeti jen proto roztahoval pochvu, by se podíval dovnitř, a že není zjištěno, zda obžalovaný jest pohlavně vyspělý nebo není a lze přisvědčiti spíše druhému. Další úvahy rozsudku zabývají se kladně řešenými otázkami, zda byla jednáním tím hrubě uražena stydlivost, zda skutek mohl zavdati a skutečně zavdal příčinu k veřejnému pohoršení a zda mohl obžalovaný účinek ten předvídati, a vyslovují-li — patrně z důvodu kladného řešení těchto otázek, — že čin jest nemravný a zakládá skutkovou podstatu přestupku §u 516 tr. zák. Právem namítá stížnost, že ustanovení §u 516 tr. zák. stihá jednání smilné, nikoliv jen nemravné a že podle stálé judikatury předpokládá smilnost jednání, že jednání, dotýkajíc se pohlavní sféry, prýští z podrážděnosti pohlavního chtíce nebo směřuje k tomu, by pohlavní pud pachatele nebo jiné osoby byl drážděn. Je-li pohnutkou neb účelem smilného jednání výkyv pohlavního pudu, dlužno pro pojem smilnosti žádati, by si byl pachatel uvědomil, že zdrojem jeho jednání jest činnost právě pohlavního pudu, a nelze spatřovati smilné jednání již v tom, čím ukojuje pachatel — byť způsobem dobrým mravům a zvykům se přičícím, tedy způsobem nemravným — jinaká hnutí své mysli, zejména neslušnou zvědavost, třeba že jsou tato jinaká pohnutí mysli, aniž si toho však pachatel uvědomil, v souvislosti s pohlavním pudem, v podvědomí pachatelově činným. K tomu pak, že v době souzeného skutku pohlavní pud u obžalovaného dosud nepřekročil práh podvědomí, mohou poukazovati okolnosti, jež uvedl nalézací soud v předpokladech závěru, že obžalovanému nešlo o ukojení chlípných chtíčů. Jelikož nalézací soud nezjistil skutečností, opodstatňujících smilnost souzeného jednání, a naopak omezil se na předpoklad, že jednání to spadá pod (širší) pojem činů nemravných, spočívá výrok o přestupku §u 516 tr. zák. na nesprávném použití zákona, i jest zmatečným podle §u 281 čís. 9 písm. a) tr. ř.

Čís. 2699.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.).
Ustanovení § 14 (1) zákona jest předpisem velícím; uveřejnění podle § 14 (2) zákona, lze uložit i při urážkách menší váhy.

(Rozh. ze dne 15. března 1927, Zm II 402/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto kmetského soudu v Clomouci ze dne 5. května 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti cti, spáchaným tiskem, podle §§ 7, 488 tr. zák. ve spojení s §em 1 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., a nevyhověl odvolání obžalovaného z téhož rozsudku.

D ů v o d y:

Předpis Šu 14 tiskové novely, podle něhož soud na návrh soukromého obžalobce uloží v odsuzujícím rozsudku zodpovědnému redaktovi (a vydavateli) uveřejnění rozsudku, jest velícím a nelze se tedy důvodně odvoláním brániti proti takovému rozsudkovému výroku, když se ani netvrdí, že soud použil předpisu toho v míře větší, než bylo třeba ku zadostiučinění. To pak, co odvolatel uvádí proti výroku o fakultativním uveřejnění nálezu ve smyslu Šu 14 odst. druhý novely, nestačí na doličenou neodůvodněnost výroku, jež ovšem kmetský soud nijak blíže neospravedlňuje. Zákon sám nevylučuje, by kmetský soud nepovolil fakultativní uveřejnění i při urážkách menší váhy, a úvahy obžalovaného o tom, zda bude pro soukromého obžalobce výhodným, by práva jemu daného použil, netýkají se zákonnosti výroku. Odvolání z výše peníze, do něhož obžalovaný má nésti náklady onoho uveřejnění, obžalovaný nijak neodůvodňuje. Nemohlo tudíž ani odvolání obžalovaného býti vyhověno.

Čís. 2700.

»Svádí« ve smyslu Šu 132 tr. zák., kdo přiměje osobu (svěřenou jeho dohledu), ač k tomu nedala podnětu ani výslovným vybídnutím ani nemravným chováním nebo způsobem života, by s ním spáchala nebo snášela jakýkoliv smilný čin. Pokouší se sváděti (§ 8 tr. zák.), kdo se snaží druhého ke smilnému činu přiměti, činu však nedokoná buď pro vlastní nemohoucnost nebo překážku odjinud v to příšlou.

»Smilným činem« není toliko soulož, nýbrž jakékoliv hrubě nemravné jednání, projevující podrážděnost pohlavního pudu pachatelova nebo dráždící pohlavní pud jiné osoby (sahání mezi nohy, lehání si k ženě do postele).

Trestný čin podle Šu 132 III tr. zák. jest dokonán již vykonáním nebo dopuštěním smilného činu.

Pro pojem »svěření« nestačí sice jakýkoliv dohled, zejména ne za všech okolností již dohled, jaký přísluší zaměstnavateli nad čeledí, nýbrž se předpokládá, že je tu poměr obdobný jako při svěření k výchově nebo vyučování, t. j. že nebezpečí větší příležitosti ke svodům nevyplývá jen z hospodářské nebo jinaké závislosti sváděné osoby na svůdci, nýbrž že jest dáno také tělesnou a hlavně duševní a mravní nedospělostí dotyčné osoby a nedostatkem zkušeností nebo rozpoznání dosahu smilných činů; stačí však pro založení onoho poměru přijetí mladistvého děvčete, potřebného výchovy a dohledu, do služby a domácnosti.

(Rozh. ze dne 17. března 1927, Zm I 476/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 1. července 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem